II

(Tiesību akti, kuru publicēšana nav obligāta)

KOMISIJA

KOMISIJAS LĒMUMS

(2004. gada 7. maijs)

par atbalsta shēmu, ko Itālija plāno īstenot attiecībā uz Kampobaso provinces lauksaimniekiem

(izziņots ar dokumenta numuru K(2004) 1634)

(Autentisks ir tikai teksts itāļu valodā)

(2005/319/EK)

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 88. panta 2. punkta pirmo daļu,

pēc tam, kad ieinteresētās personas aicinātas iesniegt savus apsvērumus saskaņā ar minēto pantu,

tā kā:

I. PROCEDŪRA

(1) Ar 2000. gada 29. novembra vēstuli, kas reģistrēta 2000. gada 30. novembrī, Itālijas pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā saskaņā ar Līguma 88. panta 3. punktu paziņoja Komisijai Kampobaso provinces padomes 1999. gada 29. decembra Lēmumu Nr. 629.

(2) Ar 2001. gada 8. februāra vēstuli, kas reģistrēta 2001. gada 12. februārī, 2001. gada 21. februāra vēstuli, kas reģistrēta 2001. gada 28. februārī, ar 2001. gada 12. jūnija vēstuli, kas reģistrēta 2001. gada 14. jūnijā un 2001. gada 11. septembra vēstuli, kas reģistrēta 2001. gada 13. septembrī, Itālijas pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā iesniedza Komisijai 2001. gada 12. janvāra, 2001. gada 26. aprīļa un 2001. gada 7. augusta vēstulēs Itālijas iestādēm pieprasīto papildu informāciju.

(3) Ar 2001. gada 13. novembra vēstuli Komisija paziņoja Itālijai par lēmumu uzsākt Līguma 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz minēto atbalstu.

(4) Komisijas lēmums uzsākt procedūru tika publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* [1]. Komisija uzaicināja ieinteresētās puses iesniegt savus apsvērumus par iepriekš minēto atbalstu.

(5) Itālijas iestādes par iepriekš minēto pasākumu nav iesniegušas nevienu apsvērumu. Komisija nav saņēmusi apsvērumus ne no vienas citas ieinteresētās puses.

II. ATBALSTA APRAKSTS

1. Atbalsta shēma

(6) Minētais lēmums paredz atbalsta piešķiršanu subsidēto aizdevumu veidā ar 2 % likmi un maksimālo limitu ITL 20 miljoni (EUR 10 329), lai varētu:

— pielāgot zemnieku saimniecības sanitārajām un higiēniskajām normām saskaņā ar 1997. gada 14. janvāra Dekrēta Nr. 54 noteikumiem, kas izveido piemērošanas regulu Direktīvām 92/46/EEK un 92/47/EEK attiecībā uz piena un piena produktu ražošanu un tirdzniecību,

— uzlabot darba drošību un veselību darba vietās saskaņā ar 1994. gada 19. septembra likumdošanas Dekrēta Nr. 626 nosacījumiem un tā sekojošām izmaiņām par sekojošu Direktīvu piemērošanu: 89/391/EEK, 89/654/EEK, 89/655/EEK, 89/656/EEK, 90/269/EEK, 90/270/EEK, 90/394/EEK, 90/679/EEK, 93/88/EEK, 97/42/EK un 1999/38/EK attiecībā uz strādājošo drošību un veselību darba vietās,

[1] OV C 354, 13.12.2001., 18. lpp.

— pielāgot normām pārtikas ražošanas kontroli saskaņā ar 1997. gada 26. maija Dekrēta Nr. 155 noteikumiem par Direktīvu 93/43/EEK un 96/3/EK attiecībā uz pārtikas produktu higiēnu piemērošanu.

(7) Jo īpaši attaisnotajos izdevumos var iekļaut:

— pasākumus, kas ievieš un/vai pielāgo notekūdeņu apstrādes iekārtas,

— pasākumus, kas ievieš un/vai pielāgo piena savākšanas un uzglabāšanas iekārtas,

— pasākumus, kas ievieš un/vai pielāgo elektrolīnijas,

— pasākumus, kas ievieš un/vai pielāgo higiēniski sanitārās iekārtas,

— pasākumus, kas ievieš un/vai pielāgo dzīvnieku patvērumu būves,

— pasākumus, kas ievieš un/vai pielāgo iekārtas lauksaimniecības produktu savākšanai un uzglabāšanai,

— nehigiēnisko celtniecības materiālu aizstāšanu ar tādiem, kam piemīt augstāki higiēnas rādītāji.

(8) Šim atbalsta izdevumu postenim jāsedz projektēšanas un realizēšanas izmaksas, materiāla iegāde un "citas izmaksas" (paziņojuma tekstā apzīmētas ar "utt.").

(9) Pieļaujamā atbalsta summa ir noteikta Padomes Regulas (EK) Nr. 1257/1999 [1] 7. pantā.

(10) Atbalsta saņēmēji ir tiešie zemkopji un lauksaimnieki – gan individuālie, gan apvienotie, kas reģistrēti Kampobaso Tirdzniecības kamerā.

(11) Atbalsta finansēšanai ir atvēlēti ITL 150 miljoni (EUR 77 468). Shēma tiks pielietota līdz rīcībā esošā budžeta izsīkšanai.

(12) Lēmumā paredzēto atbalstu nevarēs saņemt vienlaikus ar citiem atbalstiem, kas paredzēti tiem pašiem mērķiem. Šajā nolūkā atbalsta saņēmējam jāparaksta atbildības deklarācija, kurā viņš apņemas nelūgt citu atbalstu tiem pašiem mērķiem. Šie paziņojumi tiek regulāri kontrolēti.

2. **Komisijas argumenti, uzsākot pārbaudes procedūru**

(13) Komisija uzsāka Līguma 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru, jo radās šaubas par atbalsta shēmas savienojamību ar kopējo tirgu. Šaubas bija sekojošas:

A. *Šaubas attiecībā uz atbalstīto investīciju raksturu*

(14) Pirms procedūras uzsākšanas iesniegtajā informācijā Itālijas iestādes bija precizējušas, ka maksimālās pieļaujamās atbalsta summas ir noteiktas Regulas (EK) Nr. 1257/1999 7. pantā, kas atbilst tām, kas ierakstītas 4.1. punktā Kopienas vadlīnijās attiecībā uz valsts atbalstu lauksaimniecības nozarē [2] (turpmāk – "Vadlīnijas"). Turklāt tika pieminēta arī atsauce uz Reģiona rīcības programmas 4.9. punktu, kas attiecas tikai uz investīcijām lauku saimniecībās.

(15) Ņemot vērā norādījumus un augstāk minētās atsauces, piemērojamās atbalsta likmes būtu 40 % labvēlīgās zonās un 50 % nelabvēlīgās, kas abos gadījumos tiktu palielinātas par 5 procentiem tad, ja investīcijas veic jaunie lauksaimnieki.

(16) Aplūkojamais atbalsts varētu iekļauties sekojošos vadlīniju punktos:

— 4.1. punkts – par investīcijām lauku saimniecībās,

— 4.2. punkts – par lauksaimniecības produktu pārstrādi un tirdzniecību (šā punkta noteikumu piemērojamību nevar izslēgt, jo, ņemot vērā Itālijas iestāžu sniegto informāciju, atbalsta saņēmēji ir tiešie zemkopji un lauksaimnieki; saskaņā ar Itālijas Civilkodeksa 2135. pantu "lauksaimnieks ir tas, kurš nodarbojas ar zemes apstrādāšanu, mežkopību, lopu audzēšanu un ar to saistītajām darbībām", un šīs darbības varētu ietvert lauksaimniecības produktu pārstrādi un tirdzniecību),

[1] OV L 160, 26.6.1999., 80. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 2223/2004 (OV L 379, 24.12.2004., 1. lpp.).

[2] OV C 28, 1.2.2000., 2. lpp. Grozījumi publicēti OV C 232, 12.8.2000., 17. lpp.

— 4.3. punkts – par lauksaimniecības darbību dažādošanu, ar norādi uz 4.1. un 4.2. punktu.

(17) 2001. gada 7. augusta vēstulē Komisijas dienesti uzaicināja Itālijas iestādes detalizēti pierādīt katra atsevišķā punkta ievērošanu, ņemot vērā atbalsta saņēmēju veidu. 2001. gada 11. septembra vēstulē Itālijas iestādes aprobežojās ar atbildi, ka Kopienas nosacījumi netiks ignorēti un ka, lai nodrošinātu to efektīvāku ievērošanu, Reģions izmantos to pašu pieeju, ko izmanto fondu pārvaldībai ELVGF Vadības nodaļā.

(18) Ņemot vērā šādu atbildi, Komisija uzskatīja par nepieciešamu noskaidrot iepriekš minēto vadlīniju punktu faktisko ievērošanu.

B. *Šaubas attiecībā uz dažu attaisnoto izdevumu finansējuma raksturu un likmi*

(19) Ja, no vienas puses, varēja pieņemt, ka atbalsta likmes tiks ievērotas neatkarīgi no piemērojamā vadlīniju punkta, jo attiecībā uz pasākumiem, kas skar pārtikas produktu pārstrādi/tirdzniecību, Molīze ir viens no 1. mērķa reģioniem un tāpēc var izmantot 50 % atbalsta likmi, ko nebija paredzēts pārsniegt saskaņā ar Itālijas iestāžu sākotnējo paziņojumu, tad, no otras puses, nebija precizēta projektēšanas izdevumu daļa attaisnotajos izdevumos, bet Vadlīnijās šī daļa attiecībā uz citām pozīcijām attaisnotajos izdevumos ir ierobežota līdz 12 %.

Procedūras uzsākšanas laikā nebija iespējams noteikt atsevišķu ar saīsinājumu "utt." apzīmēto izmaksu raksturu.

(20) Līdz ar to nevarēja izslēgt iespēju, ka dažas izmaksas, kas iekļautas šajā kategorijā, būs nepieņemamas un ka atbalsts, kas tām tiks sniegts, būs atbalsts darbībai, kas nav savienojams ar kopējā tirgus interesēm.

C. *Šaubas attiecībā uz atbalsta saņēmēju rentabilitātes novērtēšanas kritēriju ticamību un to, ka viņi ievēros minimālās normas vides, higiēnas un dzīvnieku labturības jomā.*

(21) Vadlīniju 4.1. un 4.2. punkts precizē, ka saimniecības, kuras saņem atbalstu, tiek vērtētas kā rentablas, balstoties uz to perspektīvām un minimālo prasību ievērošanu vides, higiēnas un dzīvnieku labturības jomā. Bez tam atbalstu var piešķirt vienīgi tiem produktiem, kam ir noiets tirgū. Noieta jautājumā problēmas nepastāvēja, jo Komisijas apstiprinātajā Reģiona rīcības programmā, uz kuru attiecas projekts, šajā jomā bija doti ļoti precīzi kritēriji.

(22) Kas attiecas uz rentabilitāti, tad Itālijas varas iestādes bija atsaukušās uz Komisijas apstiprinātās Reģiona rīcības programmas 4.9. punktu, kurš savukārt atsaucas uz nostādnes papildinājumiem par pielietojamiem kritērijiem. Izlasot šo punktu, atklājās, ka izmantotie rādītāji ir bruto ienākumi un cilvēka darbaspēka vienību skaits zemnieku saimniecībā. Lai saimniecība būtu rentabla, tai bija jāuzrāda bruto ienākumi, kas atkarībā no zonas līdzinās vismaz četrām vai sešām "bruto ienākumu ekonomiskā lieluma vienībām" un jādod darbs vismaz vienai darbaspēka vienībai. Tāds vērtēšanas kritērijs ir pārāk nenoteikts, jo, ņemot vērā esošo informāciju, nav iespējams saprast, kas ir "bruto ienākumu ekonomiskā lieluma vienība". Bez tam saimniecībās izmantotais darbaspēka vienību skaits neatspoguļo rentabilitāti. Tātad, uzsākot procedūru, Komisijai bija šaubas par atbalsta saņēmēju rentabilitātes novērtēšanas kritēriju ticamību.

(23) Attiecībā uz minimālo prasību ievērošanu vides, higiēnas un dzīvnieku labturības jomā Komisija ievēroja, ka atbalsts bija paredzēts, lai finansētu darbus, kas jāuzsāk saskaņā ar dekrētiem, kas paredzēti direktīvu transponēšanai, kas papildinājumos par piemērojamajiem kritērijiem bija iekļauti pie minimālajām prasībām, kuras lauku saimniecībām jāievēro, ja tās vēlas izmantot atbalstu saskaņā ar Reģiona rīcības programmu.

(24) Ņemot vērā piemērojamos noteikumus valsts atbalsta jomā, lauku saimniecībām jāievēro augstāk minētās minimālās prasības, lai saņemtu atbalstu. Turklāt saskaņā ar vadlīniju 4.1.1.3. punktu, ja investīcijas ir paredzētas, lai pielāgotos jaunajām minimālajām prasībām vides, higiēnas un dzīvnieku labturības jomā, tad atbalstu var piešķirt šo jauno prasību izpildīšanai. Tas pats punkts arī precizē, ka tādā gadījumā tiks ievērots noteiktais laika periods saskaņā ar 2. panta otro daļu Komisijas 1999. gada 23. jūlija Regulā (EK) Nr. 1750/1999, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EK) Nr. 1257/1999 par Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) atbalstu lauku attīstībai piemērošanai [1].

(25) Komisija 2001. gada 7. augusta vēstulē bija jautājusi Itālijas iestādēm, kādas varētu būt jaunās ieviešamās prasības un kad paredzēts tās ieviest. Atbildē Itālijas iestādes paziņoja, ka pieprasīs eksperta ziņojumu, lai pārbaudītu spēkā esošo Kopienas, nacionālo un reģionālo tiesību aktu noteikto minimālo prasību ievērošanu.

[1] OV L 214, 13.8.1999., 31. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1763/2001 (OV L 239, 7.9.2001., 10. lpp.).

(26) Šī informācija tomēr nesniedza atbildi uz Komisijas uzdotajiem jautājumiem, jo nebija iespējams noteikt, kādas jaunas prasības varētu tikt ieviestas un cik ilgā laikā tās īstenotu. Tātad procedūras uzsākšanas laikā Komisija nevarēja izslēgt, ka paredzētais atbalsts būs paredzēts vienīgi, lai finansētu pielāgošanos normām, kam jau vajadzēja būt piemērotām un kas bija ietvertas minimālajās prasībās, kuras lauku saimniecībām jebkurā gadījumā jāievēro, lai varētu izmantot atbalstu.

(27) Ņemot vērā šos priekšnosacījumus, Komisijai bija nopietnas šaubas par to, vai iespējamie atbalsta saņēmēji ievēros Vadlīnijās noteiktās minimālās vides, higiēnas un dzīvnieku labturības prasības, kā arī par sedzamo izdevumu un pašu atbalsta saņēmēju atbilstību.

D. *Šaubas par atbalstu retroaktivitāti*

(28) Komisijas dienesti bija aicinājuši Itālijas iestādes dot garantijas, ka minētie pasākumi, kas paredzēti lēmumā, tiks ieviesti saskaņā ar principu par virzību uz priekšu, kas noteikts Vadlīniju 3.6. punktā, un apņemties nepiešķirt atbalstu darbībām vai darbiem, kas iesākti, pirms saņēmējs iesniedzis atbalsta lūgumu, un pieņemt to ar nosacījumu, ka pirms tam atbalsta piešķiršanas kārtību apstiprina Komisija.

(29) No Itālijas iestāžu sniegtās informācijas izriet, ka vēl neviens atbalsts nav izmaksāts un arī netiks izmaksāts, pirms kārtība netiks apstiprināta Komisijā; tomēr pēdējā minēto iestāžu atbilde neietver pieprasīto apņemšanos nepiešķirt atbalstu par darbībām vai darbiem, kas uzsākti, pirms saņēmējs iesniedzis atbalsta lūgumu, un lai kompetentās varas iestādes to pieņemtu ar minēto nosacījumu. Tāpēc procedūras uzsākšanas laikā Komisija nevarēja izslēgt iespēju, ka noteiktās kārtības ietvaros tiks izsniegti retroaktīvi atbalsti bez veicinoša efekta. Tāpēc Komisijai arī no šā viedokļa bija šaubas par paredzamo atbalstu savienojamību ar kopējo tirgu.

III. ITĀLIJAS UN TREŠĀS PUSES PIEZĪMES

(30) Itālija nav iesniegusi Komisijas dienestiem nevienu apsvērumu attiecībā uz minēto atbalstu pēc procedūras uzsākšanas saskaņā ar Līguma 88. panta 2. punktu. Tāpat Komisija nav saņēmusi trešo pušu apsvērumus.

IV. JURIDISKAIS NOVĒRTĒJUMS

1. Atbalsta pastāvēšana atbilstoši Līguma 87. panta 1. punktam

(31) Saskaņā ar Līguma 87. panta 1. punktu ar kopējo tirgu, ciktāl tas skar tirdzniecību starp dalībvalstīm, nav savienojams jebkāda veida atbalsts, ko piešķir valsts vai kas piešķirts valsts līdzekļu veidā, kas kropļo vai var kropļot konkurenci, atbalstot atsevišķus uzņēmumus vai atsevišķus produkcijas veidus.

(32) Šie pasākumi atbilst definīcijai tādā nozīmē, ka veicina atsevišķu produkciju (pamata lauksaimniecības ražojumu, jo investīcijas skar primāro produkcijas līmeni) un var ietekmēt tirdzniecību, jo attiecas uz plaša diapazona produkciju (piemēram, 1998. gadā Itālija veica tirdzniecību ar lauksaimniecības precēm, importējot tās par ECU 15 222 miljardiem, bet eksportējot – par ECU 9 679 miljardiem; tajā pašā gadā lauksaimniecības preču tirdzniecība ES iekšienē importa jomā sasniedza ECU 128 256 miljardus un eksporta jomā – ECU 132 458 miljardus).

(33) Tātad šis pasākums iekļaujas valsts atbalsta definīcijā, kas ietverta Līguma 87. panta 1. punktā.

(34) Valsts atbalsta piešķiršanas aizliegumam ir jāatbilst noteiktiem nosacījumiem. Šajā gadījumā Līguma 87. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi ir acīm redzami nepiemērojami un, starp citu, Itālijas iestādes tos pat nav pieminējušas.

(35) Tāpat nepiemērojams izrādās Līguma 87. panta 3. punkta a) apakšpunkts, jo atbalsts nav domāts, lai veicinātu to reģionu ekonomisko attīstību, kuros ir ārkārtīgi zems dzīves līmenis vai kuros pastāv liels bezdarbs.

(36) Kas attiecas uz Līguma 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, jāatzīmē, ka attiecīgais atbalsts nav domāts, lai īstenotu nozīmīgu Eiropas Savienības projektu vai atrisinātu smagas ekonomiskās problēmas kādā dalībvalstī.

(37) Kas attiecas uz Līguma 87. panta 3. punkta d) apakšpunktu, jāatzīmē, ka attiecīgais atbalsts neattiecas uz šajā noteikumā norādītajiem mērķiem.

(38) Ņemot vērā aplūkoto pasākumu raksturu, vienīgais noteikums, uz kuru var atsaukties, ir Līguma 87. panta 3. punkta c) apakšpunkts, saskaņā ar kuru par savienojamu ar kopējo tirgu var uzskatīt atbalstu, kas paredzēts atsevišķu darbību attīstības atvieglināšanai vai atsevišķiem ekonomiskajiem reģioniem, ar nosacījumu, ka tas nesagroza tirdzniecības noteikumus pretēji kopējā tirgus interesēm.

2. **Atbalsta savietojamības pārbaude**

(39) Minētais lēmums jāaplūko, balstoties uz Vadlīnijām, jo to mērķis ir radīt atbalsta shēmu investīcijām lauksaimniecības nozarē un to precīzi paziņojušas Itālijas iestādes atbilstoši Līguma 88. panta 3. punktam.

(40) Vadlīniju 23.3. punkts nosaka, ka minētais atbalsts, sākot ar 2000. gada 1. janvāri, tiek piemērots jaunajiem valsts atbalstiem lauksaimniecības nozarē, ieskaitot tos, ko paziņojušas dalībvalstis, bet par kuriem Komisija vēl nav lēmusi.

(41) Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK) Nr. 1/2004, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus EK dibināšanas līguma 87. un 88. panta piemērošanai valsts atbalstam mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kas darbojas lauksaimniecības produktu ražošanas, pārstrādes un tirdzniecības sektorā [1], šajā gadījumā nav piemērojama, jo iesniegtās ziņas par atbalsta saņēmējiem neļauj visos gadījumos noteikt, vai atbalsts ir paredzēts mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kas var izmantot minētās Regulas nosacījumus [2].

(42) Iesniegtajā informācijā Itālijas iestādes norādījušas, ka pieļaujamās atbalsta likmes ir precizētas Regulas (EK) Nr. 1257/1999 7. punktā, kuras atbilst Vadlīniju 4.1. punktā noteiktajām investīcijām lauku saimniecībām. Turklāt tās atsaucas uz Reģiona rīcības programmas 4.9. punktu, kas attiecas tikai uz investīcijām lauku saimniecībās.

(43) Ņemot vērā iepriekš minētos norādījumus un atsauces, piemērojamās atbalsta likmes ir 40 % labvēlīgām zonām un 50 % nelabvēlīgām zonām, kam abos gadījumos tiek pieskaitīti pieci procenti, ja investīcijas izdara jaunie lauksaimnieki.

(44) Tomēr minētais atbalsts var attiekties uz trīs veidu investīcijām, kuru apstiprināšanas nosacījumus nosaka dažādi vadlīniju punkti:

— investīcijas lauku saimniecībās (4.1. punkts),

— investīcijas lauksaimniecības produktu pārstrādes un tirdzniecības nozarē (4.2. punkts),

— investīcijas, kas vērstas uz lauksaimniecības darbību dažādības veicināšanu (4.3. punkts, kas atsaucas uz 4.1. un 4.2. punktu).

(45) Saskaņā ar Vadlīniju 4.1. punktu valsts atbalstu investīcijām lauku saimniecībās var piešķirt, ja tiek ievēroti sekojošie nosacījumi:

a) investīcijām ir vismaz viens no sekojošiem mērķiem: samazināt ražošanas izmaksas, uzlabot un pārkārtot ražošanu, paaugstināt kvalitāti, aizsargāt un uzlabot apkārtējo vidi, higiēnas nosacījumus un dzīvnieku labturību un veicināt lauksaimniecības darbību dažādošanu;

b) atbalsta likme var sasniegt 40 % (50 % lauksaimniecībai nelabvēlīgās zonās). Tomēr, ja investīcijas izdara jaunie lauksaimnieki piecu gadu laikā no darbības uzsākšanas, tad pieļaujamā likme attiecīgi paaugstinās līdz 45 % un 55 %;

c) atbalstu investīcijām var piešķirt vienīgi tām saimniecībām, kuru rentabilitāti iespējams noteikt, novērtējot perspektīvas, un kuru vadītājam ir atbilstošas profesionālās zināšanas un kompetence. Bez tam saimniecībai jāatbilst minimālajām kopienas prasībām vides, higiēnas un dzīvnieku labturības jomā;

d) investīcijas, kas domātas ražošanas jaudas palielināšanai, subsidē vienīgi tad, ja attiecīgajai produkcijai iespējams atrast labu noieta tirgu.

e) attaisnotie izdevumi var būt vienīgi nekustamā īpašuma celtniecība, iegāde vai uzlabošana; jaunas mašīnas un iekārtas, tai skaitā datu apstrādes programmas; vispārīgie izdevumi – tādi kā arhitektu, inženieru un konsultantu honorāri, iespēju izpēte, patentu un licenču iegāde ne vairāk kā 12 % apmērā no iepriekš norādītajiem izdevumiem; zemesgabalu iegādes izmaksas, ieskaitot attiecīgos nodokļus un reģistrācijas maksu;

[1] OV L 1, 3.1.2004., 1. lpp.
[2] Skatīt Regulas 20. panta 2. punkta pirmo daļu.

f) attaisnotie izdevumi kopumā nepārsniedz pieļaujamo investīciju kopsummu, ko noteikusi dalībvalsts saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1257/1999 7. punktu.

(46) Kas attiecas uz investīcijām, kas saistītas ar lauksaimniecības produktu pārstrādi un tirdzniecību, Vadlīniju 4.2. punktā noteikts, ka atbalstu var piešķirt tad, ja tiek izpildīti sekojoši nosacījumi:

a) to saimniecību rentabilitāte, kas saņem atbalstu, jāpierāda ar novērtējumu perspektīvā;

b) saimniecības, kas saņem atbalstu, ievēro vismaz minimālās prasības vides, higiēnas un dzīvnieku labturības jomā. Tomēr, ja investīcijas ir izdarītas ar mērķi piemēroties jaunajām prasībām vides, higiēnas vai dzīvnieku labturības jomā, tad atbalstu var piešķirt šo jauno prasību ievērošanai;

c) atbalsta likme nepārsniedz 40 % (50 % 1. mērķa reģionos);

d) attaisnotie izdevumi var būt vienīgi nekustamā īpašuma celtniecība, iegāde vai uzlabošana; jaunas mašīnas un iekārtas, ieskaitot informācijas programmas; vispārīgie izdevumi – tādi kā arhitektu, inženieru un konsultantu honorāri, iespēju izpēte, patentu un licenču iegāde ne vairāk kā 12 % apmērā no iepriekš norādītajiem izdevumiem; zemes gabalu iegādes izmaksas, ieskaitot attiecīgos nodokļus un reģistrācijas maksu;

e) atbalsts netiek piešķirts produktiem, kam nav normāla noieta tirgus;

f) atbalsts investīcijām ar attaisnojamajiem izdevumiem, kas augstāki par 25 miljoniem euro saskaņā ar Līguma 88. panta 3. punktu ir īpaša Komisijas paziņojuma objekts.

(47) Atbilstoši 4.3. punktam atbalsta savietojamība ar investīcijām lauksaimniecības darbību daudzveidības veicināšanai tiek novērtēta, balstoties uz 4.1. punktā minētajiem noteikumiem, ja attaisnoto izdevumu kopsumma nepārsniedz dalībvalsts noteiktos ietvarus kopējām attaisnojamajām investīcijām saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1257/1999 7. punktu. Gadījumā, ja šī summa ir pārsniegta, tiek piemēroti Vadlīniju 4.2. punkta noteikumi.

(48) No veiktā apraksta nepārprotami izriet, ka neatkarīgi no atbalsta veida noteikšanas investīcijām, kas paredzētas attiecīgajā lēmumā, Itālijas iestādes negarantē daudzu augstāk minēto vadlīniju nosacījumu ievērošanu, lai konstatētu atbalsta investīciju savienojamību ar kopējo tirgu, tas ir:

a) to pieļaujamo izdevumu rakstura precizēšana, kas apzīmēti ar "utt.", un 12 % robežas ievērošana citos attaisnojamo izdevumu posteņos attiecībā uz projektēšanas izdevumu procentiem;

b) atbalsta izmantotāju ekonomiskās rentabilitātes novērtēšanas kritēriju ticamība;

c) atbalsta izmantotāju ievērotas minimālās prasības vides, higiēnas un dzīvnieku labturības jomā;

d) jebkuras iespējas izslēgšana piešķirt retroaktīvu atbalstu, kam nepiemīt veicinošs efekts.

(49) Turklāt Itālijas iestādes nav iesniegušas ne apsvērumus, ne informācijas papildinājumus pēc Komisijas 2001. gada 13. novembra vēstulē izteiktā uzaicinājuma, uzsākot procedūru.

(50) Tātad Komisija nav saņēmusi papildu informāciju, kas kliedētu šaubas attiecībā uz atbalstiem, par kuriem ir runa, uzsākot procedūru saskaņā ar Līguma 88. panta 2. punktu.

(51) Balstoties uz augstāk minētajiem apsvērumiem, Komisija uzskata, ka paziņotais pasākums nav savienojams ar Kopienas Regulu par konkurenci un jo īpaši ar Līguma 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

V. **SECINĀJUMI**

(52) Ņemot vērā iepriekšminēto, var secināt, ka attiecīgajā lēmumā paredzētais atbalsts ir valsts atbalsts saskaņā ar Līguma 87. panta 1. punktu, kam nav piemērojams neviens no 87. pantā 3. punktā paredzētajiem izņēmumiem.

(53) Tā kā Kampobaso provinces padomes 1999. gada 29. decembra Lēmums Nr. 629 ir paziņots saskaņā ar Līguma 88. panta 3. punktu un tā kā saskaņā ar iesūtīto Itālijas iestāžu informāciju attiecīgās shēmas ietvaros neviens atbalsts nav izmaksāts, nav pamata pieprasīt šajā lēmumā paredzēto atbalstu atgūšanu,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Atbalsts, ko Itālija plāno piešķirt, balstoties uz Kampobaso provinces valdes 1999. gada 29. decembra Lēmumu Nr. 629, un kas paredzēts lauksaimniecības darbību finansēšanai, lai uzlabotu produktu kvalitāti un lauksaimnieku dzīves līmeni, nav savietojams ar kopējo tirgu.

Tādēļ šo atbalstu nedrīkst īstenot.

2. pants

Divu mēnešu laikā pēc šā lēmuma paziņošanas Itālija informē Komisiju par veiktajiem pasākumiem.

3. pants

Šis lēmums ir adresēts Itālijas Republikai.

Briselē, 2004. gada 7. maijā

Komisijas vārdā —
Komisijas loceklis
Franz FISCHLER